

Præsident Thomas S. Monson

Kærlighed – kernen i evangeliet

Vi kan ikke virkeligt elske Gud, hvis vi ikke elsker vore rejsefæller på denne rejse gennem livet.

Mine elskede brødre og søstre, da vor Frelser virkede blandt mennesker, blev han spurgt af en nysgerrig lovkyndig: »Mester, hvad er det største bud i loven?»

Matthæus skriver, at Jesus svarede:

»Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.«¹

Det er det største og det første bud.

Men der er et andet, som står lige med det: »Du skal elske din næste som dig selv.«¹

Markus slutter beretningen med Frelserens udtalelse: »Intet andet bud er større end disse.«²

Vi kan ikke virkeligt elske Gud, hvis vi ikke elsker vore rejsefæller på denne rejse gennem livet. Tilsvarende kan vi heller ikke fuldt ud elske vore medmennesker, hvis vi ikke elsker Gud, der er alles Fader. Apostlen Johannes fortæller os: »Og dette bud har vi fra ham: Den, der elsker Gud, skal også elske sin broder.«³ Vi er alle åndelige børn af vor himmelske Fader og er som sådan brødre og søstre. Når vi har denne sandhed i tankerne, så bliver det lettere at elske alle Guds børn.

Faktisk er kærlighed selve kernen i evangeliet, og Jesus Kristus er

vores eksempel. Hans liv er et stort eksempel på kærlighed. Han helbredte de syge; han opløftede de sørgmodige, han frelste synderen. Til sidst tog den vrede hob hans liv. Og stadig klinger disse ord højlydt fra Golgata: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør«⁴ – det ypperste udtryk i livet for barmhjertighed og kærlighed.

Der er mange egenskaber, der er manifestationer af kærlighed som fx venlighed, tålmodighed, uselviskhed, forståelse og tilgivelse. Disse og tilsvarende egenskaber vil i alle vore forhold tydeligt vise kærlighed i vores hjerte.

Som regel vises vores kærlighed i vores daglige omgang med hinanden. Altafgørende er vores evne til at genkende behov hos andre og derpå reagere. Jeg har altid værdsat den følelse, der er udtrykt i dette korte digt:

*Jeg har grædt hele natten
over min kortsynethed,
der gjorde mig blind for en andens
behov,
men endnu har jeg aldrig
fortruet blot en smule,
at jeg var lidt for venlig.⁵*

For nylig blev jeg gjort opmærksom på et rørende eksempel på kærlighed og venlighed – et, der førte til uforudsete resultater. Året var 1933, hvor jobmulighederne var knappe på grund af den store depression. Det foregik i det østlige USA. Arlene Biesecker var lige blevet færdig med high school. Efter at have søgt arbejde længe fik hun endelig arbejde på en tekstilfabrik som syerske. Syerskerne blev kun betalt for alle de korrekt færdiggjorte stykker tøj, som de syede hver dag. Jo mere tøj, de færdiggjorde, jo mere blev de betalt.

En dag, kort tid efter Arlene var begyndt på tekstilfabrikken, stod hun over for en procedure, der forvirrede og frustrerede hende. Hun sad ved sin symaskine og forsøgte at fjerne trådene fra hendes mislykkede forsøg på at færdiggøre det stykke tøj, hun arbejdede med. Der var tilsyneladende ingen til at hjælpe hende, for alle de andre syersker havde travlt med at færdiggøre så meget tøj, som de kunne. Arlene følte sig hjælpeløs og uden håb. Stille begyndte hun at græde.

Tværs over for Arlene sad Bernice Rock. Hun var ældre og en mere erfarne syerske. Bernice bemærkede Arlenes problem, forlod sit eget arbejde og gik over ved siden af Arlene, hvor hun venligt gav hende instruktioner og hjælp. Hun blev hos Arlene, indtil hun havde lært det og selv kunne færdiggøre tøj. Så gik Bernice tilbage til sin egen symaskine. Hun var gået glip af at færdiggøre alt det tøj, hun kunne have færdiggjort, hvis hun ikke havde hjulpet.

Denne ene kærlige og venlige handling gjorde Bernice og Arlene til livslange venner. De blev begge senere gift og fik børn. Engang i 1950'erne gav Bernice, som var medlem af Kirken, Arlene og hendes familie et eksemplar af Mormons Bog.

I 1960 blev Arlene og hendes mand og børn døbt og medlemmer af Kirken. Senere blev de besejlet i et af Guds hellige templer.

Som resultat af den barmhjertighed, som Bernice udviste, da hun gjorde sig den ulejlighed at hjælpe en anden, som hun ikke kendte, men som havde problemer og behov for hjælp, nyder utallige personer, både levende og døde, nu godt af evangeliets frelsende ordinancer.

Hver dag i vores liv får vi muligheder for at vise kærlighed og venlighed over for vore omgivelser. Præsident Spencer W. Kimball har sagt: »Vi må huske på, at de mennesker, vi møder på parkeringspladsen, kontorer, i elevatorer, og hvor som helst, er den del af menneskeheden, som Gud har givet os ansvar for at elske og betjene. Vi vil ikke få meget glæde af at tale generelt om hele menneskeheden som vore søskende,

hvis vi ikke kan betragte de mennesker, der befinder sig lige omkring os, som vore søskende.«⁶

Ofte kommer vore muligheder for at udvise kærlighed helt uventet. Et eksempel på en sådan mulighed stod i en avisartikel i oktober 1981. Jeg blev så imponeret over den kærlighed og barmhjertighed, der omtales deri, at jeg har beholdt udklippen i mine gemmer i over 30 år.

Artiklen fortæller om en flyvning uden stop med Alaska Airlines fra Anchorage i Alaska til Seattle i staten Washington – med 150 passagerer – som blev omdirigeret til en fjerntliggende by i Alaska for at transportere et hårdt såret barn. Den toårige dreng havde fået skåret hul på en pulsåre i armen, da han faldt på et stykke glas, mens han legede i nærheden af sit hjem. Byen lå 700 km syd for Anchorage og bestemt ikke i nærheden af flyets rute. Ambulancefolkene på stedet

havde udsendt et nødråb, og flyet blev omdirigeret for at hente barnet og tage ham til Seattle, hvor han kunne blive behandlet på et hospital.

Da flyet landede i nærheden af den fjerntliggende by, fortalte ambulancefolkene piloten, at drengen blødte så kraftigt, at han ikke kunne overleve flyturen til Seattle. Man besluttede at flyve 300 km i en anden retning til Juneau i Alaska, den nærmeste by med et hospital.

Da drengen var fløjet til Juneau, fløj man atter mod Seattle, nu mange timer forsinket. Ikke en passager beklagede sig, selv om de fleste af dem ikke ville nå aftaler eller flyforbindelser. Faktisk begyndte de, da minutterne og timerne gik, en indsamling og fik en betragtelig sum til drengen og hans familie.

Da flyet skulle til at lande i Seattle, jublede passagerne, da piloten bekendtgjorde, at han over radioen havde hørt, at drengen ville klare sig.⁷

I mit sind lød ordene fra skriften: »Men den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed ... og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel.«⁸

Søskende, nogle af vore største muligheder for at vise vores kærlighed, vil forekomme inden for vores eget hjems fire vægge. Kærlighed burde være det helt centrale i familielivet, men det er det ofte ikke. Der kan være for meget utålmodighed, for meget skænderi, for mange kampe, for mange tårer. Præsident Gordon B. Hinckley sagde beklagende: »Hvordan kan det være, at [de], som vi elsker [allermest], så ofte bliver mål for vore hårde ord? Hvordan kan det være, at [vi] sommetider taler som med knive, der stikker hurtigt?«⁹ Svaret på disse spørgsmål kan være forskellige for hver enkelt, og alligevel, når alt kommer til alt, har årsagerne dertil ingen betydning. Hvis vi skal holde befalingen om at elske

hinanden, må vi behandle hinanden med venlighed og respekt.

Der vil selvfølgelig være tidspunkter, hvor man må disciplinere. Lad os imidlertid huske det råd, der står i Lære og Pagter – nemlig, at når det er nødvendigt for os at rettesætte hinanden, at vi bagefter udviser et større mål af kærlighed.¹⁰

Jeg håber, at vi stræber efter altid at være betænksomme og hensynfulde over for andres tanker, følelser og situation. Lad os ikke ringeagte eller nedværdige. Lad os snarere være omsorgsfulde og opmuntrende. Vi må være omhyggelige med, at vi ikke nedbryder en anden persons

selvtillid med skødesløse ord eller handlinger.

Tilgivelse bør gå hånd i hånd med kærlighed. I vores familie og blandt vore venner kan der være sårede følelser og uenighed. Jeg siger igen, det betyder faktisk ikke noget, hvor småt problemet var. Det må og bør aldrig efterlades, så det kan forgifte og gnave og i sidste ende ødelægge. Bebrejdelse holder sårene åbne. Kun tilgivelse heler.

En vidunderlig kvinde, der nu er gået bort, besøgte mig en dag og fortalte uventet om adskillige forhold, hun fortrød. Hun talte om en episode, der havde fundet sted for mange år

siden og involverede en nabo, der var landmand. En tidligere god ven, som hun og hendes mand havde været uenige med mange gange. En dag spurgte landmanden, om han måtte tage en genvej hen over hendes grund for at komme hen til sin egen jord. Hun holdt en pause i sin fortælling og sagde til mig med skælvende stemme: »Bror Monson, jeg lod ham ikke krydse vores grund dengang eller nogensinde senere, men bad ham gå den lange vej rundt til fods, så han kunne komme hen til sin jord. Jeg gjorde ham uret, og jeg fortryder det. Han er borte nu, men hvor ville jeg ønske, jeg kunne sige til ham: »Det gør mig så ondt.« Hvor ville jeg ønske, at jeg fik endnu en chance for at være venlig.«

Mens jeg lyttede til hende, lød i mine tanker den bedrøvelige betragtning fra John Greenleaf Whittier: »De sørgeligste ord, der er sagt eller skrevet, er: *Hvis bare!*«¹¹ Brødre og søstre, når vi viser hinanden kærlighed og venlig hensynsfuldhed, undgår vi sådanne beklagelser.

Kærlighed udtrykkes på mange genkendelige måder: Et smil, en vinken, en venlig kommentar, et kompliment. Andre udtryk kan være mere diskrete som at vise interesse i en andens aktiviteter, undervise i et princip med venlighed og tålmodighed, besøge en person, der er syg eller ikke kan komme udenfor. Disse

Wien

Præsident Boyd K. Packer
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

ord og handlinger og mange andre kan kommunikere kærlighed.

Dale Carnegie, en kendt amerikansk forfatter og foredragsholder, troede, at hver person i sig har »kraften til at forøge den samlede mængde af lykke i verden ... ved at sige nogle få oprigtigt påskønnende ord til en person, der er ensom eller modløs.« Han sagde: »Måske har du i morgen glemt de venlige ord, du sagde i dag, men modtageren vil værdsætte dem hele livet.«¹²

Lad os begynde nu, allerede i dag, med at udtrykke vores kærlighed til alle Guds børn, uanset om det er familie, vore venner, blot bekendte eller fuldstændigt fremmede. Lad os, når vi står op hver morgen, beslutte os for at reagere kærligt og venligt på alt, vi møder på vores vej.

Større end vores fatteevne, mine brødre og søstre, er Guds kærlighed til os. Han sendte på grund af denne kærlighed sin Søn, som elskede os så meget, at han gav sit liv for os, så vi kan opnå evigt liv. Når vi først forstår denne ufattelige gave, vil vores hjerte være fyldt med kærlighed til vor evige Fader, til vor Frelser og til hele menneskeheden. At dette må ske er min oprigtige bøn i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Matt 22:36–39.
2. Mark 12:31.
3. 1 Joh 4:21.
4. Luk 23:34.
5. Ukendt forfatter, i Richard L. Evans, »The Quality of Kindness«, *Improvement Era*, maj 1960, s. 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 483.
7. Se »Injured Boy Flown to Safety«, *Daily Sitka Sentinel*, Alaska, 22. okt. 1981.
8. Moro 7:47.
9. Gordon B. Hinckley, »Dette er Mesterens værk«, *Stjernen*, juli 1989, s. 60.
10. Se L&P 121:43.
11. »Maud Muller«, i *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier*, 1878, s. 206; fremhævelse tilføjet.
12. Dale Carnegie, i fx Larry Chang, *Wisdom for the Soul*. 2006, s. 54.

Vidnet

Jeg ønsker at fortælle jer om de sandheder, det er mest værd at kende til.

I tider med krig og usikkerhed er der en tendens til, at vi skærper vores fokus på de ting, der virkelig betyder noget.

Anden Verdenskrig var en tid med store åndelige omvæltninger for mig. Jeg var taget fra mit hjem i Brigham City i Utah med et spinkelt vidnesbyrd, og jeg følte behovet for noget mere. Praktisk taget var hele vores klasse på vej til krigszonen i løbet af et par uger. Jeg kæmpede med tvivl og usikkerhed, mens jeg var udstationeret på øen Ie Shima, lige nord for Okinawa i Japan. Jeg ønskede et personligt vidnesbyrd om evangeliet. Jeg ønskede *vished!*

Under en af mine søvnløse nætter gik jeg ud af mit telt og ind i en bunker, der var lavet af 190-liters olietønder fyldt med sand, der var anbragt oven på hinanden. Der var intet tag på, og jeg kravlede ind og kiggede op på den stjernestrøede himmel og knælede ned for at bede.

Jeg var knap begyndt, før det skete. Jeg kan ikke beskrive, hvad der skete for jer, selvom jeg prøvede. Det ligger uden for mine formuleringsevner, men den dag i dag står det stadig lige så klart for mig, som det gjorde den nat for mere end 65 år siden. Jeg vidste,

at det var en meget privat og personlig tilkendegivelse. Men nu vidste jeg det i mindste for mig selv. Jeg *vidste* det med sikkerhed, for jeg havde fået vished. Efter nogen tid kravlede jeg ud af bunkeren igen og gik eller svævede tilbage i seng. Jeg svævede i en tilstand af glæde og ærefrygt resten af natten.

Jeg tænkte slet ikke, at jeg var noget særligt, men jeg tænkte, at hvis noget sådant kunne ske for mig, kunne det ske for alle. Det tror jeg stadig. I årene, der er fulgt, er jeg kommet til en forståelse af, at sådan en oplevelse både er et lys at følge og et åg at bære.

Jeg ønsker at fortælle jer om de sandheder, der er mest værd at kende til, de ting, jeg har lært og oplevet i mit snart 90-årige liv på jorden og mere end 50 år som generalautoritet. Meget af det, jeg ved, falder ind under en kategori af ting, som man ikke kan undervises om, men selv må lære.

Som de fleste værdifulde ting kommer den kundskab, der er af evig værdi, kun gennem personlig bøn og granskning. Det vil tillige med faste og studium af skriften, indbyde Helligånden til påvirke, åbenbare for og hviske